

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 5Co/68/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3814215314
Dátum vydania rozhodnutia: 22. 05. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Mária Vrtochová
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2019:3814215314.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Márie Vrtochovej a sudcov JUDr. Eriky Zajacovej a JUDr. Denisa Vékonyho v spore žalobcu: Wüstenrot poisťovňa, a.s., ul. Karadžičova č. 17, Bratislava, IČO: 31 383 408, zast. SEDLAČKO & PARTNERS, s.r.o., ul. Štefánikova č. 8, Bratislava, IČO: 36 853 186, proti žalovaným : 1/ V. F., bytom ul. K. č. 7, W., t. č. v Ústave na výkon trestu odňatia slobody, ul. Dončova č. 6, Ružomberok, 2/ Q. A., bytom F. N. M.. 101, t. č. v Ústave na výkon trestu odňatia slobody a Ústave na výkon väzby, Mierové námestie č. 1, Ilava, o zaplatenie 1.726,18 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Prievidza zo dňa 18. decembra 2018, č. k. 7C/12/2018 - 146, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e .**

Žalovaní 1/ a 2/ **m a j ú** nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči žalobcovi v rozsahu 100%.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie žalobu zamietol a žalovanému 1/ a 2/ priznal proti žalobcovi právo na náhradu trov konania v rozsahu 100%.

2. V odôvodnení uviedol, že žalobca sa žalobou zo dňa 20.8.2014 domáhal sa proti žalovanému v 1 rade V. F., žalovanému v 2 rade Q. K., žalovanému v 3 rade (pôvodne označenie poradia) Q. A., aby boli zaviazaní spoločne a nerozdielne mu zaplatiť 1.726,18 eur, s úrokom z omeškania 6% ročne z dlžnej sumy 1.726,18 eur od 1.1.2006 do zaplatenia. Okresný súd Prievidza vo veci rozhodol platobným rozkazom č. k. 10Ro 218/2014-29 zo dňa 15.2.2016. Platobný rozkaz č. k. 10Ro 218/2014-29 zo dňa 15.2.2016 proti Q. K., (pôvodne označenie poradia: žalovaný v 2 rade) nadobudol právoplatnosť a vykonateľnosť dňa 31.3.2016. Okresný súd Prievidza uznesením č. k. 10Ro 218/2014-73 zo dňa 31.10.2017 odpor žalovaného v 1 rade proti platobnému rozkazu č. k. 10Ro 218/2014-29 zo dňa 15.2.2016 a odvolanie proti výroku uvedeného platobného rozkazu o trovách konania, odmietol. Krajský súd Trenčín uznesením č. k. 5Co 15/2018-85 zo dňa 7.2.2018, uznesenie súdu prvej inštancie č. k. 10Ro 218/2014-73 zo dňa 31.10.2017 zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Okresný súd Prievidza uznesením č. k. 10Ro 218/2014-88 zo dňa 13.3.2018, zrušil proti žalovanému v 1 rade V. F. platobný rozkaz č. k. 10Ro 218/2014-29 zo dňa 15.2.2016. Včasné podanie odporu žalovaným v 2 rade Q. A., malo za následok zrušenie platobného rozkazu voči nemu, a to zo zákona: § 174 ods. 2 prvá časť vety, v tom čase platného Občianskeho súdneho poriadku.

3. Žalobca svojím dispozičným úkonom predmetom súdneho konania urobil nárok, uplatnený podľa § 813 ods. 1 Občianskeho zákonníka, o zaplatenie 1.726,18 eur s príslušenstvom. Medzi stranami sporu nebolo sporné, že na žalobcu ako poisťovateľa prešlo právo na náhradu škody proti žalovaným 1/ a 2/, ktorí poistenému Q. M., IČO: 40 264 751, ul. Gen. Svobodu č. 957/54, Partizánske zodpovedajú

za škodu, ktorá je dôsledkom predmetnej poistnej udalosti. Medzi žalobcom a poisteným Q. M. bola uzavretá Poistná zmluva č. 2250002585 o poistení majetku (pre prípad odcudzenia, poškodenia, atď.). Poistnou udalosťou, s ktorou bola potom spojená povinnosť žalobcu, ako poisťovateľa poskytnúť poistné plnenie, bola strata veci odcudzením, resp. jej poškodenie osobou, ktorá vec odcudzila (žalovaným v 1 rade, žalovaným v 2 rade). Okolnosť, že na poisťovateľa prechádza právo poisteného voči inému na náhradu škody z poistnej udalosti až do výšky poistného plnenia, ktoré poskytol poistenému, nemá vplyv na právo dlžníka namietat' voči poisťovateľovi premlčanie vymáhanej pohľadávky, a ani na začiatok plynutia premlčacej doby. Ako to už bolo uvedené, postihové právo poisťovateľa podľa § 813 Občianskeho zákonníka, má charakter nároku na náhradu škody sui generis a ktorý ako taký, pritom nie je nárokom z nového právneho dôvodu. Ide o prechod pôvodného nároku poisteného na náhradu škody, na poisťovateľa. Občiansky zákonník nerieši výslovne otázku, či nárok, ktorý prešiel na poisťovňu, má charakter nároku na náhradu škody aj čo do dôsledkov týkajúcich sa premlčania. Súdna prax sa s uvedenou otázkou už vysporiadala tak, že postihové právo poisťovateľa podľa § 813 Občianskeho zákonníka, nie je novým nárokom s osobitnou premlčacou dobou. Premlčacia doba nezačína odchylné plynúť ani od plynutia premlčacej doby pre poškodeného (poisteného), napr., že by začala plynúť až vyplatením poistného plnenia (porovnaj rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. Pls 2/1976, Najvyššieho súdu Českej republiky č. k. 25Cdo 871/2002, Občiansky zákonník, Veľký Komentár 4. zväzok, Imrich Fekete, EuroKódex, 2015, s. 791). Žalovaný 1/ a 2/ v priebehu konania uplatnili námietku premlčania nároku žalobcu. V prejednávanej veci, ide o prechod pôvodného nároku poškodeného (poisteného) Q. M. na náhradu škody na žalobcu ako poisťovateľa. Zmena v osobe veriteľa, nie je nárokom z nového právneho dôvodu. Žalobca vstúpil do postavenia poškodeného (poisteného) voči škodcom. Zmena veriteľa pritom nemá vplyv na plynutie premlčacej doby medzi žalovaným 1/ a žalovaným 2/ a poškodeným (porovnaj R 24/1976, rozhodnutie Najvyššieho súdu Českej republiky č. k. 25Cdo 2599/1999), ak už bola predtým založená. V súvislosti s uplatnenou námietkou premlčania (žalovanými v 1 a 2 rade), je potrebné aplikovať § 106 Občianskeho zákonníka. V presne nezistenom čase od 23.00 hod. dňa 21.7.2004 do 5.30 hod. dňa 22.7.2004 v Dolných Vestenicich, po predchádzajúcej dohode žalovaný 1/ a žalovaný 2/ (spolu s Q. K.) spoločne sekerou odrazili poplašné zariadenie, rozbili okno a poškodili žalúzie na benzínovej pumpe, vošli dnu a odcudzili veci, uvedené vo výroku rozsudku Okresného súdu Prievidza č. k. 1T 160/2005-3015 zo dňa 5.8.2015, čím spôsobili Jurajovi M. odcudzením škodu. Žalovaný 1/ a žalovaný 2/ vedeli, že spôsobia škodu a chceli ju spôsobiť (išlo o predchádzajúcu dohodu o tom, že sekerou odrazia poplašné zariadenie, rozbijú okno). Ide u nich o formu zavinenia: priamy úmysel. Udalosť, ku ktorej došlo v čase od 23.00 hod. dňa 21.7.2004 do 5.30 hod. dňa 22.7.2004 je právne kvalifikovanou udalosťou, ktorá viedla k vzniku škody. Poškodený (poistený) Q. M. oznámil žalobcovi poistnú udalosť dňa 27.7.2004, pričom z Oznámenia o poistnej udalosti z poistenia majetku z Poistnej zmluvy č. 2250002585 (č. l. 5 p. v. spisu) vyplýva, že jeho prílohou bola inventúra odcudzeného tovaru. Inventúrou sa zisťuje stav zásob prepočítavaním, vážením, atď.. Výsledkom inventúry je inventúrny súpis, ktorý obsahuje údaje o skutočnom stave hospodárskych prostriedkov, označených názvom, množstvom, jednotkovou cenou, evidované stavy, inventarizačné rozdiely. Pokiaľ v Oznámení zo dňa 27.7.2004 o poistnej udalosti z poistenia majetku z Poistnej zmluvy č. 2250002585 je uvedené, že jeho prílohou je inventúra odcudzeného tovaru, tak je možné vyvodit', že ak inventúrou sa zisťuje (fyzicky) stav zásob, tak prílohou uvedeného oznámenia bol v skutočnosti inventúrny súpis, ktorý obsahoval údaje o skutočnom stave hospodárskych prostriedkov, a teda zistené rozdiely zásob, na základe ktorých bolo možné poškodeným špecifikovať chýbajúci (odcudzený) tovar a natoľko objektívne vyčíslit' ujmu v peniazoch, aby mohol svoj nárok uplatniť na súde. Z udalostí, ku ktorej došlo v čase od 23.00 hod. dňa 21.7.2004 do 5.30 hod. dňa 22.7.2004, škoda aj vznikla. V prejednávanej veci od 22.7.2004 začala plynúť 10 ročná objektívna premlčacia doba, ktorá skončila dňa 22.7.2014. Žalobca v konaní nepreukázal, odkedy mal poškodený Q. M. vedomosť o tom, kto za vzniknutú škodu zodpovedá. Z Oznámenia o poistnej udalosti z poistenia majetku zo dňa 27.7.2004 vyplýva iba to, že vzniknutú udalosť oznámil Obvodnému oddeleniu Policajného zboru Nováky. Z výpisu z účtu vyplýva, že dňa 23.11.2005 žalobca sumu 52.003,- Sk vyplatil poškodenému (poistenému) Q. M.. V uvedený deň, na neho ako poisťovateľa prešlo právo na náhradu škody spôsobenej poistnou udalosťou (zákonný prechod práva), a vstúpil do postavenia poškodeného. V konaní, ale nebolo preukázané, že by ku dňu 23.11.2005 už začala poškodenému plynúť dvojročná subjektívna premlčacia lehota na uplatnenie nároku, pretože nie je zrejmé, že by už mal vedomosť o tom, kto za škodu zodpovedá (splnený je len predpoklad, že poškodený najneskôr dňa 27.7.2004 mohol (na základe vykonanej inventúry) objektívne vyčíslit' ujmu, ktorá mu vznikla), či bol oboznámený s Policajnou správou ČVS: ORP-572/OEK-PD-2004 zo dňa 10.11.2005. Žalobca od 10.11.2005 a teda aj ku dňu 23.11.2005 (dátum, kedy na neho prešlo právo na náhradu škody) mal na základe Policajnej správy ČVS: ORP-572/OEK-PD-2004 vedomosť o

tom, že žalovaný 1/ a žalovaný 2/ sa vlámali do Čerpacej stanice v Dolných Vesteniciach. Na základe týchto informácií si mohol urobiť úsudok o určení zodpovedného subjektu. S poukazom na uvedené skutočnosti, ak poškodený Q. M. mohol dňa 27.7.2004 objektívne (na základe výsledkov vykonanej inventúry) vyčíslieť ujmu, ktorá mu vznikla, ale nebol splnený predpoklad, že si a presne kedy mohol urobiť úsudok o určení zodpovedného subjektu (nie je pritom rozhodujúci právny záver o zodpovednosti určitej osoby, porovnaj rozhodnutie Najvyššieho súdu Českej republiky č. k. 25Cdo 2891/2007), a ak od 23.11.2005 žalobca vstúpil do postavenia poškodeného, a pritom od 10.11.2005 (na základe Policajnej správy ČVS: ORP-572/OEK-PD-2004) si mohol urobiť úsudok o určení zodpovedného subjektu, tak ku splneniu predpokladov (§ 106 ods. 1 Občianskeho zákonníka) pre plynutie dvojročnej premlčacej doby došlo dňa 23.11.2005, a ktorá skončila dňa 23.11.2007. Dňa 23.10.2018 súd vyzval žalobcu, aby v lehote 12 dní, prostredníctvom jeho právneho zástupcu doplnil podstatné a rozhodujúce skutkové tvrdenia tak, že uvedie, či poistený Q. M. ako poškodená osoba alebo či on (žalobca) v súvislosti s predmetnou poistnou (škodovou) udalosťou, si uplatnili nárok na náhradu škody, a ak áno, v akej sume. Ku dňu rozhodnutia súdu vo veci samej, žalobca prostredníctvom právneho zástupcu na výzvu súdu nereagoval. Žalobca v konaní nepreukázal, že by on alebo poškodený Q. M. si v konaní č. 1T 160/2005 (v tzv. adhéznom konaní) uplatnili nárok na náhradu škody, že by v ňom riadne pokračovali, a že v dôsledku toho, by došlo k zastaveniu plynutia (k spočívaniu) premlčacej lehoty. Z rozsudku Okresného súdu Prievidza č. k. 1T 160/2005-3015 zo dňa 5.8.2015 nevyplýva, že by si Q. M. (napriek tomu, že podľa Policajnej správy zo dňa 10.11.2005 založil do trestného spisu faktúry a dodacie listy) alebo žalobca uplatnili v adhéznom konaní nárok na náhradu škody, keďže ani jednému z nich tento nárok voči obžalovaným priznaný nebol, a ani podľa § 229 ods. 1 Trestného poriadku neboli na jeho uplatnenie odkázaní v civilnom sporovom konaní. S poukazom na uvedené skutočnosti, počas konania č. 1T 160/2005 plynutie premlčacej doby, sa neprerušilo. Súd riešil aj otázku, či žalovanými v 1 a 2 rade uplatnená námietka premlčania (ne)odporuje dobrým mravom. Žalobca mal k dispozícii Policajnú správu ČVS: ORP-572/OEK-PD-2004, z ktorej si mohol urobiť úsudok o určení zodpovednej osoby, tiež mal k dispozícii doklady o výške spôsobenej škody (i na ich základe vyplatil poistné plnenie), dostatočne však nebdel nad svojimi právami, ak nepostupoval podľa § 106 Občianskeho zákonníka a nárok si neuplatnil v rámci plynutia premlčacej doby. Pri uplatňovaní svojich práv nebol aktívny. Mal vedomosť, že žalovaný 1/ a žalovaný 2/ dobrovoľne jeho pohľadávku neuspokojili. S poukazom na uvedené zistené skutočnosti, predmetný prípad však nie je výnimočný, ktorý by bol dôvodom pre aplikáciu § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka. K premlčaniu nároku došlo z titulu vlastného nedôsledného postupu v procese uplatňovania práva. Nadväzne na to, nemožno konštatovať zneužitie inštitútu premlčania žalovaným 1/ a žalovaným 2/. Žalovaný 1/ a 2/ boli v konaní úspešní, preto im súd proti žalobcovi priznal právo na náhradu trov v rozsahu 100%. O výške trov konania po právoplatnosti rozsudku rozhodne súdny úradník.

4. Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca, v ktorom žiadal, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie zmenil tak, že žalobe v celom rozsahu vyhovie a prizná žalobcovi nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu. Uviedol, že žalobou zo dňa 15.8.2014 sa domáhal, aby súd uložil žalovaným 1/ a 2/ povinnosť zaplatiť mu spoločne a nerozdielne sumu vo výške 1.726,18 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 6 % ročne zo sumy 1.726,18 eur od 1.1.2006 do zaplatenia a nahradiť trovy konania. Uvedené nároky si uplatňoval na základe § 420 ods. 1 v spojení s § 813 ods. 1 OZ. Súd prvej inštancie žalobu zamietol v celom rozsahu, a to z dôvodu údajného premlčania sa uplatneného nároku na náhradu škody. Súd prvej inštancie dospel na základe vykonaného dokazovania k zisteniu, že nárok na náhradu škody je premlčaný v súlade s § 106 ods. 1 OZ. Prvoinštančný súd v odôvodnení konšatoval, že došlo k márnemu uplynutiu subjektívnej premlčacej doby, keďže žalobca podal žalobu až po uplynutí dvojročnej lehoty stanovenej zákonom. Podľa názoru súdu prvej inštancie začiatok plynutia subjektívnej premlčacej doby na uplatnenie práva na náhradu škody závisí od momentu vedomosti, že vznikla majetková ujma určitého rozsahu, ktorú možno objektívne vyjadriť v peniazoch, ale aj od vedomosti o tom, kto za ňu zodpovedá. Účelom právnej úpravy inštitútu premlčania je, aby oprávnený subjekt (žalobca) pod hrozbou sankcie premlčania uplatnil (vykonal) svoje právo v stanovenej premlčacej lehote a zároveň má prispieť k právnej istote účastníkov občianskoprávných vzťahov. Nemožnosť priznať oprávnenému subjektu premlčané právo nastane až vtedy, ak márne uplynie premlčacia lehota stanovená zákonom v spojení s nevykonávaním subjektívneho práva žalobcu (uznesenie Najvyššieho súdu SR zo dňa 31.7.2009, sp. zn. 1MCdo 8/2008; mutatis mutandis rozsudok Najvyššieho súdu SR zo dňa 31.7.2008, sp. zn. 4Cdo 146/2008). Poukázal aj na rozsudok Najvyššieho súdu Českej republiky zo dňa 28.1.2004, sp. zn. 25Cdo/61/2003. Subjektívna premlčacia doba začína plynúť dňom, kedy sa poškodený dozvie o škode a o tom, kto za ňu zodpovedá. V intenciách citovaného rozsudku má však žalobca za to, že k začatiu plynutia subjektívnej premlčacej

doby nestačí len predpokladať, kto by mohol za spôsobenú škodu zodpovedať. Samotný predpoklad ešte nespĺňa podmienku vedomosti poškodeného respektíve žalobcu o tom, kto v skutočnosti škodu spôsobil. O naplnení podmienky vedomosti môžeme hovoriť až vtedy, keď sa žalobca preukázateľne dozvie výšku škody a zároveň aj osobu, ktorá za ňu zodpovedá. V danom prípade sa žalobca výšku škody síce dozvedel na základe oznámenia o poistnej udalosti zo dňa 27.7.2004, avšak na základe tohto oznámenia zodpovednosť žalovaného 1/ a 2/ za spôsobenie danej škody mohol len predpokladať. Podotýka, že aj v samotnej žalobe poukázal na to, že v čase jej podania nebolo trestné konanie voči žalovaným ukončené meritórnym rozhodnutím. Má za to, že sa preukázateľne dozvedel o zodpovednosti žalovaných 1/ a 2/ až z rozsudku Okresného súdu Prievidza zo dňa 5.8.2015, č.k. 1T/160/2005-3015. Vzhľadom na prezentované skutočnosti subjektívna premlčacia doba v zmysle § 106 ods. 1 OZ začala plynúť až momentom nadobudnutia právoplatnosti odsudzujúceho rozsudku Okresného súdu Prievidza zo dňa 5.8.2015, č.k. 1T/160/2005-3015, t.j. 10.10.2015. K premlčaniu práva by preto došlo najskôr dňa 10.10.2017, čiže až po podaní tejto žaloby.

5. Žalovaný 2/ v písomnom vyjadrení k odvolaniu žalobcu uviedol, že odvolanie žalobcu považuje za nespôsobilé spochybníť vecne správne rozhodnutie súdu. Sú správne závery súdu, že žalobca sa dozvedel o osobe škodcu najneskôr dňa 28.11.2005. V tejto súvislosti poukázal na judikatúru. Okrem uplynutia subjektívnej premlčacej doby došlo k uplynutiu aj objektívnej premlčacej doby. Vzhľadom na vyššie uvedené navrhoval, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil.

6. Žalobca v písomnom vyjadrení k vyjadreniu žalovaného 2/ uviedol, že trvá na podanom odvolaní v celom rozsahu. V danom smere vychádza z toho, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Súd prvej inštancie žalobu zamietol v celom rozsahu, a to z dôvodu údajného premlčania sa uplatneného nároku na náhradu škody v súlade s § 106 ods. 1 OZ. Podľa názoru súdu prvej inštancie začiatok plynutia subjektívnej premlčacej doby na uplatnenie práva na náhradu škody závisí od momentu vedomosti, že vznikla majetková ujma určitého rozsahu, ktorú možno objektívne vyjadriť v peniazoch, ale aj od vedomosti o tom, kto za ňu zodpovedá. Subjektívna premlčacia doba začína plynúť dňom, kedy sa poškodený dozvie o škode a o tom, kto za ňu zodpovedá. Žalobca má za to, že k začatiu plynutia subjektívnej premlčacej doby nestačí len predpokladať, kto by mohol za spôsobenú škodu zodpovedať. Samotný predpoklad ešte nespĺňa podmienku vedomosti poškodeného respektíve žalobcu o tom, kto v skutočnosti škodu spôsobil. O naplnení podmienky vedomosti môžeme hovoriť až vtedy, keď sa žalobca preukázateľne dozvie výšku škody a zároveň aj osobu, ktorá za ňu zodpovedá. V danom prípade sa žalobca výšku škody síce dozvedel na základe oznámenia o poistnej udalosti zo dňa 27.7.2004, avšak na základe tohto oznámenia zodpovednosť žalovaného 1/ a 2/ za spôsobenie danej škody mohol len predpokladať. Podotýka, že žalobca aj v samotnej žalobe poukázal na to, že v čase jej podania nebolo trestné konanie voči žalovaným ukončené meritórnym rozhodnutím. Má za to, že žalobca sa preukázateľne dozvedel o zodpovednosti žalovaných 1/ a 2/ až z rozsudku Okresného súdu Prievidza zo dňa 5.8.2015, č.k. 1T/160/2005-3015.

7. Krajský súd ako odvolací súd preskúmal vec v zmysle ust. § 379, § 380 ods. 1 CSP v spojení s § 470 CSP bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 CSP a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné ako vecne správny potvrdiť podľa § 387 ods. 1 CSP, pričom v návaznosti na § 387 ods. 2 CSP, odvolací súd v celom rozsahu poukazuje na vecne správne odôvodnenie súdu prvej inštancie, s ktorým sa v celom rozsahu stotožňuje.

8. Súd prvej inštancie vzal do úvahy všetky skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo prednesov účastníkov vyplynuli, neopomenul rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané alebo vyšli počas konania najavo, výsledok hodnotenia dôkazov zodpovedá tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z § 191 až 194 CSP. Pri rozhodovaní súd prvej inštancie použil správny právny predpis, správne ho vyložil a na daný skutkový stav ho aj správne aplikoval. Odvolací súd sa preto stotožňuje so skutkovými i právnymi závermi súdu prvej inštancie a z tohto dôvodu si odvolací súd aj osvojil dôvody napadnutého rozhodnutia, v celom rozsahu na ne poukazuje v zmysle § 387 ods. 2 CSP.

9. Odvolací súd po preskúmaní veci dospel k záveru, že súd prvej inštancie teda vykonal vo veci dostatočné dokazovanie, vec po právnej stránke správne posúdil a v konečnom dôsledku aj správne vo veci rozhodol, keď žalobu ako nedôvodnú zamietol.

10. Podľa § 420 ods. 1 Občianskeho zákonníka každý zodpovedá za škodu, ktorú spôsobil porušením právnej povinnosti.

11. Podľa § 813 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka ak poistený má proti inému právo na náhradu škody spôsobenej poistnou udalosťou, prechádza jeho právo na poistiteľa, a to do výšky plnenia, ktoré mu poistiteľ poskytol. Ak prešlo na poistiteľa právo podľa odseku 1 proti fyzickej osobe, platí pri jeho uplatňovaní primerane ustanovenie § 450.

12. Podľa § 100 ods. 1 Občianskeho zákonníka sa právo premlčí, ak sa nevykonalo v dobe v tomto zákone ustanovenej (§ 101 až 110). Na premlčanie súd prihliadne len na námietku dlžníka. Súd je povinný na vznesenú námietku premlčania vždy prihliadať.

13. Základným účelom inštitútu premlčania je pôsobiť na subjekty občianskoprávných vzťahov, aby v primeraných dobách uplatnili svoje práva a zároveň aj zabrániť tomu, aby povinné osoby neboli po časovo neprimeranej dobe nútené splniť si svoje povinnosti. Inštitút premlčania takto zabraňuje dlhodobému trvaniu práv a im zodpovedajúcim povinnostiam. Ak uplynula zákonom stanovená premlčacia doba a oprávnená osoba v nej stanoveným spôsobom u príslušného orgánu svoje právo nevykonala, vzniká povinnej osobe oprávnenie vzniesť námietku premlčania a tak spôsobiť stav, že sa oprávnená osoba nemôže s úspechom domáhať na súde svojho práva. Dôvodné vznesenie námietky premlčania v občianskom súdnom konaní má totiž za následok, že súd nemôže oprávnenej osobe právo priznať (§ 100 ods. 1 tretia veta Občianskeho zákonníka). Pritom zásada hospodárnosti konania musí viesť konajúci súd k tomu, aby prednostne posúdil v konaní vznesenú námietku premlčania vzhľadom na to, že v prípade jej oprávnenosti takýto postup vedie k rýchlemu vydaniu rozhodnutia vo veci samej, bez potreby vykonávania ďalších dôkazov na zistenie napr. výšky bezdôvodného obohatenia, škody a podobne (porovnaj napr. R 29/1983).

14. Pri právach na náhradu škody ustanovuje Občiansky zákonník premlčaciu dobu v § 106, a to kratšiu subjektívnu (ods. 1) a dlhšiu objektívnu (ods. 2). Ich začiatok je upravený odlišne. Ich vzájomný vzťah je taký, že ak sa skončí plynutie jednej z nich, právo sa premlčí, a to aj napriek tomu, že poškodenému ešte plynie druhá premlčacia doba. Ak napríklad odo dňa, keď sa poškodený dozvedel o škode a o tom, kto za ňu zodpovedá, do uplatnenia práva na náhradu škody uplynie čas uvedený v ustanovení § 106 ods. 1 Občianskeho zákonníka a škodca v súdnom konaní vznesie námietku premlčania, právo sa premlčalo, aj keď ide o škodu spôsobenú úmyselne. Neprichádza tu už do úvahy objektívna desaťročná premlčacia doba podľa ustanovenia § 106 ods. 2 Občianskeho zákonníka.

15. Podľa ustanovenia § 106 ods. 1 Občianskeho zákonníka právo na náhradu škody sa premlčí za dva roky odo dňa, keď sa poškodený dozvie o škode a o tom, kto za ňu zodpovedá. Občiansky zákonník v tomto ustanovení viaže premlčanie práva uplynutím subjektívnej dvojročnej premlčacej doby na podmienku vedomosti poškodeného: a/ o škode (nie iba o protiprávnom úkone, či o škodnej udalosti) ako o určitej majetkovej alebo nemajetkovej ujme určitého druhu a rozsahu, ktorú možno objektívne vyčíslieť v peniazoch do takej miery, aby poškodený mohol svoj nárok na náhradu škody uplatniť aj na súde; okamih vzniku škody, resp. vedomosť poškodeného o škode sa pritom nemusí zhodovať s okamihom škodnej udalosti či s protiprávnym konaním, b/ o tom, kto za vzniknutú škodu zodpovedá, t.j. o zodpovedajúcom subjekte.

16. Začiatok plynutia subjektívnej premlčacej doby môže byť teda rozdielny vo vzťahu k vedomosti poškodeného o škodcovi a k jeho vedomosti o škode. Nielen prax, ale aj teória (porovnaj napr. Ján Lazár a kolektív, Občianske právo hmotné, tretie doplnené a prepracované vydanie. 1. zväzok. Bratislava 2006, str. 196, 205 - 206) túto dobu označuje ako subjektívnu [presnejšie - avšak na úkor stručnosti - by sa tu malo hovoriť o premlčacej dobe, ktorej začiatok plynutia je určený so zreteľom na poškodený subjekt, ktorým je žalobca, konkrétne na jeho vedomosť ("dozvie sa") o skutočnostiach vymedzených v § 106 ods. 1 Občianskeho zákonníka; keďže ani táto premlčacia doba sama osebe ako právna skutočnosť - udalosť (čas) subjektívnu povahu nemá].

17. Pri posudzovaní otázky, kedy sa poškodený dozvedel o tom, kto za škodu zodpovedá, treba vychádzať z preukázanej skutočnej vedomosti poškodeného o tomto prvku (nestačí teda len možnosť dozvedieť sa o ňom). Poškodený sa dozvie o tom, kto za škodu zodpovedá (§ 106 ods. 1 OZ), v okamihu preukázateľného získania informácie o skutkových okolnostiach, na základe ktorých si môže urobiť dostatočný úsudok o tom, konkrétne ktorá fyzická alebo právnická osoba za škodu

zodpovedá; v uvedenom okamihu nemusí byť daná z rozhodnutia súdu vyplývajúca nespochybniteľná istota poškodeného o zodpovednom subjekte a o jeho zodpovednosti (R 16/2014).

18. Súd prvej inštancie teda opierajúc sa o dostatočné skutkové zistenia tieto správne vyhodnotil a vyvodil z nich i správny právny záver. Na zdôraznenie ich správnosti odvolací súd len podčiarkuje, že z vykonaného dokazovania pred súdom prvej inštancie mal aj odvolací súd za preukázané, že žalobca sa podanou žalobou domáhal zaplata sumy 1.726,18 eur s príslušenstvom od žalovaných, na tom skutkovom základe, že 31.10.2003 uzatvorila Univerzálna banková poisťovňa a.s. s p. Q. M. IČO 40264751 zmluvu, predmetom ktorej bolo poistenie majetku a zodpovednosti za škodu so začiatkom poistenia od 1.11.2003. Dňa 12.11.2003 bola schválená zmena obchodného mena z pôvodného: Univerzálna banková poisťovňa a.s. na Wustenrot poisťovňa a.s., so zmenou sídla na Karadžičova 17 Bratislava. Podľa policajnej správy ČVS ORP 572/OEK - PD - 2004 zo dňa 10.11.2005 došlo v čase medzi 23 hod. dňa 21.7.2004 do 05.30 hod. dňa 22.7.2004 k škodovej udalosti tak, že obvinení poškodili signalizačné zariadenie a rozbili sklenenú výplň a cez otvor vnikli do priestorov čerpacej stanice, odcudzili z nej rôzne predmety, čím spôsobili poškodenému škodu. Žalobca na základe údajov o priebehu poistnej udalosti určil výšku poistného plnenia na 52.003,- Sk, teda 1.726,18 eur ktoré poukázal poškodenému. Tieto skutočnosti boli preukázané listinnými dôkazmi, a to oznámením o poistnej udalosti 27.7.2004, oznámením o poistnom plnení z 21.11.2005, likvidačnou správou k poistnej udalosti z 22.11.2005, zápisom o poškodení 22.7.2004, dokladom o vyplatení poistného plnenia poškodenému. Listami z 28.11.2005 žalobca oznámil žalovaným, že krádežou vlámaním spôsobili škodu u jeho poisteného v objekte prevádzky Čerpacej stanice v Dolných Vestenicich, ktorému z titulu uzavretej poistnej zmluvy vyplatil sumu 52.003,- Sk a vyzval žalovaných na náhradu škody do 15 dní od doručenia na výzvy. Napriek výzvam túto sumu žalovaní nezaplatili. Ďalej z dokazovania vykonaného pred súdom prvej inštancie vyplýva, že rozsudkom Okresného súdu Prievidza 1T/160/2005 v spojení s rozsudkom Krajského súdu Trenčín 2To171/2015-3202 zo dňa 18.8.2016, boli žalovaní v bode 9 uznaní vinnými z toho, že v presne nezistenom čase od 23.00 hod. dňa 21.7.2004 do 5.30 hod. dňa 22.7.2004 v Dolných Vestenicich, po predchádzajúcej dohode spoločne sekerou odrazili poplašné zariadenie, rozbili okno a poškodili žalúzie na benzínovej pumpe, vošli dnu, kde odcudzili oleje, autokozmetiku, alkohol, sladkosti, cigarety, 1 baterku, žiarovky, autopoisťky a 4.000,- Sk, čím spôsobili Q.W. odcudzením škodu 79.763,- Sk a Slovnaftu, a.s. Bratislava poškodením škodu 51.310,- Sk. Ako už bolo konštatované vyššie poškodený sa dozvie o tom, kto za škodu zodpovedá (§ 106 ods. 1 OZ), v okamihu preukázateľného získania informácie o skutkových okolnostiach, na základe ktorých si môže urobiť dostatočný úsudok o tom, konkrétne ktorá fyzická alebo právnická osoba za škodu zodpovedá; v uvedenom okamihu nemusí byť daná z rozhodnutia súdu vyplývajúca nespochybniteľná istota poškodeného o zodpovednom subjekte a o jeho zodpovednosti. Žalobca ako právnická osoba teda získal informáciu o skutkových okolnostiach týkajúcich sa žalovaných ako za škodu zodpovedajúcich subjektov, nie až z rozsudku Okresného súdu Prievidza č.1T 160/2005 z 5.8.2015, právoplatným 18.08.2016 ako namieta žalobca v podanom odvolaní, ale z policajnej správy ČVS ORP 572/OEK - PD - 2004 zo dňa 10. 11. 2005, doručenej žalobcovi dňa 16.11.2005. Na základe týchto údajov, ako i údajov o priebehu poistnej udalosti určil výšku poistného plnenia a túto poukázal poškodenému dňa 23.11.2005. Týmto dňom, teda vyplatením poistného prešlo právo na náhradu škody spôsobenej poistnou udalosťou, na poistiteľa, teda na žalobcu a to do výšky plnenia, ktoré poistiteľ poskytol. Táto skutočná vedomosť o osobách zodpovedajúcich za škodu, ktorou od uvedeného dňa žalobca disponoval, už v tom čase nepochybne stačila na podanie žaloby. Nebol teda daný dôvod, aby sa plynutie (subjektívnej) premlčacej doby práva na náhradu škody začalo odvíjať až od právoplatnosti uvedeného rozsudku. Dokonca i to, že žalobca listami z 28.11.2005 vyzval žalovaných na náhradu škody do 15 dní od doručenia výzvy, iba potvrdzuje, že mal informáciu o tomto zodpovedajúcom subjekte. Vzhľadom na vyššie uvedené, teda dvojročná (subjektívna) premlčacia doba začala preto žalobcovi plynúť najneskôr dňa 28. novembra 2005 a uplynula dňom 28. novembra 2007, pričom jej plynutie sa neprešlo, nakoľko žalobca si neuplatnil náhradu škody v trestnom konaní, žalobca pritom podal žalobu 20. augusta 2014, t.j. po uplynutí tejto doby.

19. Vzhľadom na vyššie uvedené teda súd prvej inštancie v predmetnej veci z výsledkov dokazovania vyvodil správny skutkový záver, na ktorý aplikoval správnu právnu úpravu, preto odvolací súd nepovažoval námietky žalobcu za opodstatnené a rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 1, 2 CSP ako vecne správny potvrdil.

20. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 396 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP. V odvolacom konaní úspešným žalovaným 1/ a 2/ odvolací súd priznal nárok

na náhradu trov odvolacieho konania voči žalobcovi v rozsahu 100%. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

21. Rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu jednohlasne.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancie. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolania musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).